

Innvandrere og kriminalitet

For hver 1 000 innvandrere i Norge ble 24 siktet for ett eller flere lovbrudd i 1993. I totalbefolkningen var tilsvarende tall 17. Denne overhyppigheten kan dels forklares ved at det er mange unge menn blant innvandrerne. Relativt sett var det flest siktede blant innvandrere fra den tredje verden og fra Øst-Europa. En siktelse innebærer imidlertid ikke at den mistenkte er funnet skyldig av en domstol. Siktede innvandrere ble frifunnet oftere enn siktede ellers, og fikk oftere saken henlagt uten domstolsbehandling.

Ulla Haslund

Antall straffskyldige utlendinger har økt

Kriminalstatistikken viser at stadig flere utenlandske statsborgere blir funnet skyldige i forbrytelser i Norge. I 1978, da kriminalstatistikken for første gang gav opplysninger om statsborgerskap, var under 1 prosent av de straffskyldige utlendinger. Ti år seinere var andelen 4 prosent, og etter ytterligere fem år, i 1993, var den 8 prosent¹. Denne økningen må ses i sammenheng med at andelen utenlandske statsborgere i befolkningen i samme tidsrom ble fordoblet, fra 2 til 4 prosent, at tallet på asylsøkere gikk opp fra et fåtall personer til 13 000, og at turisttilstrømningen økte betydelig.

Tall på straffskyldige utlendinger har ofte vært brukt i innvandrerdebatten

der kriminalitet er et særdeles hett tema. Det kan imidlertid ikke settes likhetstegn mellom utlending og innvandrere. En utenlandsk statsborger behøver ikke å være innvandrere, og en innvandrere kan ha ervervet norsk statsborgerskap. Endringer i befolkningsstatistikken fra 1993 gjør at vi nå kan skille ut innvandrere i ethvert materiale der personene er identifisert ved fødselsnummer. En slik avgrensning er gjort i statistikken over siktede i 1993². Materialet omfatter siktede for alle typer kriminalitet, både forbrytelser og forseelser. Det omfatter også siktede som fikk saken henlagt uten at de var funnet skyldige, dvs. uten at de var idømt eller hadde vedtatt en straffereaksjon. I denne artikkelen gir vi de første resultatene fra en analyse av dette materialet. Vi diskuterer omfanget

Definisjoner

En sikket er en person som påtalemyndigheten anser som skyldig når lovbruddet er ferdig etterforsket. Saken kan bli henlagt uten at det reises tiltale, fordi siktede ikke anses som strafferettslig ansvarlig eller av andre grunner som er beskrevet i loven. Saken kan også bli avgjort ved at siktede vedtar et forelegg, dvs. en bot uten dom. I saker som ender med at det reises tiltale, kan siktede bli frifunnet av domstolen. En sikket som har pådratt seg siktelse flere ganger i året, blir telt som sikket bare en gang, og da i forbindelse med det groveste lovbruddet.

Innvandrerbefolkningen er, uavhengig av personenes statsborgerskap, definert som førstegenerasjonsinnvandrere uten norsk bakgrunn og norskfødte med to utenlandsfødte foreldre (annengenerasjonsinnvandrere). Innvandrerbefolkningen utgjorde i 1993 snaut 5 prosent av befolkningen i Norge.

Som andre med innvandringsbakgrunn, regnes personer født i Norge med en utenlandsk forelder, født i utlandet med en norsk forelder, adopterte fra utlandet og fødte i utlandet av norskfødte foreldre. I 1993 utgjorde disse 3,6 prosent av befolkningen.

Siktede som ifølge politiets opplysninger er utenlandske statsborgere, men som ikke er registrert som bosatt i Norge, omtales i denne artikkelen som *registrerte utlendinger*.

I kriminalstatistikken registreres siktede ned til 5 år. I beregninger av relative tall der vi ser antall siktede i forhold til antall personer i befolkningen, er det regnet med innbyggere 5 år og over.

av kriminalitet blant innvandrere med ulik landbakgrunn og blant mannlige og kvinnelige innvandrere i ulike aldersgrupper. Vi viser også hvilke typer lovbrudd som begås av innvandrere og vi viser påtalemyndighetens avgjørelse. Temaet innvandrere og kriminalitet blir grundigere behandlet i en rapport om innvandrere i Norge som Statistisk sentralbyrå vil gi ut i 1996.

Artikkelen gjelder hovedsakelig siktede i innvandrerbefolkningen³. På slutten vises også enkelte tall for siktede, uregistrerte utlendinger.

Flere siktede blant innvandrere enn i totalbefolkningen

I 1993 ble 70 000 personer siktet for ett eller flere lovbrudd her i landet. Av disse tilhørte 4 750, eller nær 7 prosent, innvandrerbefolkningen. Sett i forhold til folketallet utgjør dette 24 siktede pr. 1 000 innvandrere i landet. Til sammenlikning var det 17 siktede pr. 1 000 i hele befolkningen.

Flest siktede fra den tredje verden og Øst-Europa

Langt de fleste siktede innvandrere, 62 prosent, kom fra det som for enkelthets skyld kalles den tredje verden, dvs. Sør- og Mellom-Amerika, Afrika, Asia, samt Tyrkia (tabell 1). Når Tyrkia regnes med til denne gruppen, er det i erkjennelse av hva som er vanlig å legge i begrepet. Deretter fulgte innvandrere fra de øvrige nordiske landene med 14 prosent av de siktede, Øst-Europa med 13 prosent, Vest-Europa utenom Norden med 9 prosent og Nord-Amerika og Oseania med 2 prosent.

Også sett i forhold til folketallet var det relativt sett flest siktede innvandrere med bakgrunn i den tredje verden, 33 pr. 1 000 bosatte. Deretter fulgte Øst-Europa med 26 siktede pr. 1 000 bosatte, Norden med 17 siktede pr. 1 000 bosatte, altså samme an-

Tabell 1: Siktede innvandrere etter landbakgrunn. Prosent. Antall siktede pr. 1 000 bosatte

Landbakgrunn	I alt	Prosent	Pr. 1 000 bosatte
I alt	4 752	100	24
Norden	678	14	17
Vest-Europa	425	9	14
Øst-Europa	594	13	26
Nord-Amerika og Oseania	86	2	7
Den tredje verden	2 969	62	33

del som i totalbefolkningen, og Vest-Europa med 14 siktede pr. 1 000. Blant de relativt få innvandrere fra Nord-Amerika og Oseania pådrog bare 7 av 1 000 seg siktelsener her i landet i 1993.

Alderssammensetningen blant innvandrere kan forklare høyere kriminalitet

Kriminell aktivitet varierer med alder. Ungdom og yngre voksne bryter loven oftere enn barn og eldre. I befolkningen sett under ett var hver femte siktede i 1993 15-19 år, og hele tre firedeler i alderen 15-39 år. Hvis det relativt sett er flere yngre blant innvandrere enn i befolkningen totalt, vil dette kunne forklare noe av overhyppigheten av kriminalitet blant innvandrere. Hypotesen kan forfølges ned til det enkelte årskull innenfor hver nasjonalitet. Her ser vi litt på de store trekkene.

Innvandrerbefolkningen har en annen alderssammensetning enn befolkningen totalt. Ved årsskiftet 1993-1994 var det relativt færre i innvandrerbefolkningen enn i befolkningen totalt, i årskullene til og med 22 år. 23-åringene utgjorde samme andel i begge befolkninger. Deretter var det en klar overhyppighet av innvandrere i forhold til totalbefolkning-

gen helt opp til 43-årsalder hvor vi finner samme andel i begge befolkninger. Innvandrerbefolkningen avtok deretter med stigende alder langt raskere enn totalbefolkningen. Hele 40 prosent av innvandrerbefolkningen mot bare 30 prosent i totalbefolkningen var i alderen 20-39 år. Siktede i alderen 20-39 år utgjør hele 55 prosent av alle siktede. Med en betydelig overvekt av disse aldersgruppene i innvandrerbefolkningen er det ikke uventet at innvandrere har høyere kriminalitet.

Størst konsentrasjon av personer mellom 20 og 39 år hadde innvandrere med bakgrunn i den tredje verden, der hele 46 prosent befant seg i denne aldersgruppen. Dette kan dels forklare den høye andelen siktede i denne innvandrergruppen. Etter den tredje verden fulgte innvandrere fra Øst-Europa, Norden, Vest-Europa og Nord-Amerika pluss Oseania med henholdsvis 39, 34, 32 og 14 prosent i alderen 20-39 år, altså i samme rekkefølge som de framstod med siktede pr. 1 000 innbyggere. Karakteristisk for innvandrere fra den tredje verden var også at en meget lav andel, bare 3 prosent, tilhørte den kriminelt lite aktive aldersgruppen 60 år og over. Blant innvandrere fra Nord-Amerika og Oseania var hver tredje 60 år eller eldre, mens dette gjaldt hver femte person i hele befolkningen.

Overskuddet av yngre i innvandrerbefolkningen forklarer likevel bare delvis overhyppigheten av siktede. Tabell 2 viser at innvandrerbefolkningen hadde en viss overhyppighet av siktede i alle aldersgrupper, med unntak av gruppen 15-19 år, der det var 46 siktede pr. 1 000 i innvandrerbefolkningen mot 47 i totalbefolkningen. Relativt flest siktede finner vi i aldersgruppene 20-29 år og 30-39 år. Her var det henholdsvis 43 og 30 siktede pr. 1 000 blant innvandrere mot 35 og 21 i totalbefolkningen. I alders-

Tabell 2: Siktede pr. 1 000 innbyggere i hele befolkningen og blant innvandrere, etter landbakgrunn. Tall for ulike aldersgrupper

Alder	Siktede i alt	Siktede innvandrere					
		I alt	Norden	Vest-Europa	Øst-Europa	Nord-Amerika og Oseania	Den tredje verden
I alt	17	24	17	14	26	7	33
Under 15 år	4	8	7	3	6	3	9
15-19 år	47	46	41	39	44	15	49
20-29 "	35	43	24	20	47	11	52
30-39 "	21	30	24	18	30	13	38
40-59 "	12	16	15	13	20	8	20
60 år og over	4	5	5	5	9	2	5

gruppen 40-49 år var det 16 siktede pr. 1 000 i innvandrerbefolkningen mot 12 i totalbefolkningen. Stort sett var det siktede fra den tredje verden

og fra Øst-Europa som bidrog til å trekke opp andelen siktede i innvandrerbefolkningen sett under ett.

Når vi finner overhyppighet også blant innvandrere under 15 år og 60 år og over, bør dette ses i sammenheng med at de absolutte tallene her er små. Tilfeldigheter kan derfor gi store utslag.

Høy mannsandel blant innvandrere kan bidra til høyere kriminalitet

Både blant siktede totalt og blant siktede innvandrere var kvinner i sterkt mindretall. Riktignok har kvinneandelen blant siktede totalt vært svakt økende gjennom den 35-årsperioden vi har statistikk for, men menn utgjorde i 1993 fortsatt hele 87 prosent av de siktede i befolkningen sett under ett. Kvinner begår også mindre grov kriminalitet enn menn, de er

sjelden representert blant siktede for voldsforbrytelser og nesten aldri blant siktede for sedelighetsforbrytelser. Siktede kvinner er gjennomgående noe eldre enn siktede menn. Tilsynelatende ville et samfunn uten yngre menn ha en meget beskjeden kriminalitet. Hele to tredeler av alle siktede i 1993 var menn i alderen 15-39 år. Selvsagt har det da stor betydning for omfanget av kriminaliteten blant innvandrere om denne befolkningsgruppen har en annen kjønnsammensetning enn befolkningen generelt.

Ved årsskiftet 1993-1994 var det relativt flere menn i innvandrerbefolkningen enn i totalbefolkningen. Mannsandelen var henholdsvis 51 og 49 prosent. I begge befolkninger var mannsandelen 51 prosent blant personer under 20 år. I aldersgruppene 20-39 år og 40-59 år var mannsandelen 51 prosent i totalbefolkningen mot 53 prosent blant innvandrere. I

aldersgruppene opp mot 60 år var det likevekt mellom kjønnene både i innvandrerbefolkningen og i totalbefolkningen. Mannsandelen avtok deretter med stigende alder i begge befolkninger, men betydelig raskere i innvandrerbefolkningen. Blant personer 60 år og over var det 38 prosent menn blant innvandrerne mot 43 prosent i totalbefolkningen.

Overskuddet av menn i innvandrerbefolkningen kan forklare den høye andelen siktede, ikke minst fordi mannsoverskuddet vesentlig er knyttet til de kriminelt mest aktive aldersgruppene. Mannsoverskuddet og alderssammensetningen gir likevel ikke hele forklaringen på overhyppigheten av siktede blant innvandrere. Av tabell 3, som viser hyppighetstall for menn og kvinner hver for seg, framgår det at det er overhyppighet blant begge kjønn og i alle aldersgrupper med unntak av menn 15-19 år. For alle aldersgrupper sett under ett ble

det siktet 41 pr. 1 000 menn i innvandrerbefolkningen mot 31 i totalbefolkningen. For kvinner var forholdstallene henholdsvis 7 og 5. For begge kjønn var overhyppigheten størst i aldersgruppen 30-39 år.

Overhyppigheten kan stort sett spores til siktede med bakgrunn i den tredje verden, i Øst-Europa og til en viss grad i andre nordiske land. For innvandrere fra Vest-Europa utenom Norden og fra Nord-Amerika og Oseania ligger ratene stort sett under dem som gjelder for totalbefolkningen.

De fleste innvandrere bor i byene, der kriminaliteten er høy

I tillegg til kjønns- og alderssammensetningen i en befolkning, har også bosettingsmønsteret betydning for omfanget av den kriminelle aktiviteten. Det er større kriminalitet i byen enn på landsbygda. Kriminaliteten øker med graden av urbanisering. Overhyppigheten av kriminalitet blant innvandrere må derfor også ses på bakgrunn av at innvandrere oftere enn befolkningen ellers bor i tettbygde strøk. Nær 40 prosent av lovbruddene som ble anmeldt i 1993, var begått i de fire største byene, Oslo, Trondheim, Bergen og Stavanger. Til sammenlikning bodde 22 prosent av befolkningen i disse byene, mens det gjaldt hele 46 prosent av innvandrerbefolkningen. Bare en liten del av innvandrerbefolkningen bodde i tynt befolkede strøk, der det tilsynelatende er liten risiko for å bli lovbryster.

Bosted bør ses i forhold til alders- og kjønnsfordeling blant de siktede. Det kan ellers nevnes at fylkene Østfold, Oslo og Telemark hadde relativt flest siktede innvandrere i 1993 med 30 pr. 1 000 bosatte, mens Aust-Agder, Møre og Romsdal og Nordland lå lavest med om lag det halve.

Tabell 3: Siktede pr. 1 000 innbyggere i hele befolkningen og blant innvandrere, etter landbakgrunn. Tall for menn og kvinner i ulike aldersgrupper

Kjønn og alder	Siktede i alt	Siktede innvandrere					
		I alt	Norden	Vest-Europa	Øst-Europa	Nord-Amerika og Oseania	Den tredje verden
Menn i alt	31	41	36	22	44	13	51
Under 15 år	7	13	9	5	9	5	15
15-19 år	79	76	72	70	71	29	80
20-29 "	61	72	53	36	83	16	81
30-39 "	36	48	47	28	50	26	55
40-59 "	20	26	29	19	32	13	29
60 år og over	6	8	9	8	12	4	11
Kvinner i alt	5	7	4	4	9	2	11
Under 15 år	2	3	4	1	2	-	3
15-19 år	13	14	15	12	14	4	15
20-29 "	9	12	5	9	13	7	16
30-39 "	6	10	3	4	12	2	14
40-59 "	3	6	4	4	8	3	9
60 år og over	1	2	2	3	5	1	-

Et litt annet kriminalitets-mønster blant siktede innvandrere enn blant siktede totalt

Ser vi på hovedtyper av kriminalitet, skiller ikke lovbrudd begått av innvandrere seg vesentlig fra lovbrudd begått av siktede totalt. Vi finner likevel en viss overrepresentasjon av innvandrere blant siktede for volds- og sedelighetsforbrytelser og en tilsvarende underrepresentasjon blant siktede for vinningskriminalitet og annen kriminalitet. Mens siktede innvandrere utgjorde 7 prosent av siktede totalt, var andelen bare 4 prosent blant siktede for den mest utbredte forbrytelsen, grovt tyveri (tabell 4). Grovt tyveri er ofte forbundet med innbrudd og dreier seg om store verdier. Tredelen av alle anmeldte forbrytelser i 1993 gjaldt grovt tyveri. Også for andre vanlige forbrytelser som simpelt tyveri, bilbrukstyveri og skadeverk var andelen innvandrere blant de siktede relativt lav, henholdsvis 5, 3 og 3 prosent.

Vi må foreta en mer detaljert oppsplitting på type lovbrudd for å finne hvor innvandrere er overrepresentert i forhold til den andel de utgjør av siktede totalt (se tabell 4). Dette gjelder f.eks. naskeri og butikktveri, forbrytelser mot den personlige frihet, vold mot offentlig tjenestemann, grov narkotikakriminalitet, voldtekt og voldtektsforsøk, legemsbeskadigelse med kniv og drap og drapsforsøk. Andelen innvandrere som var siktet for slike lovbrudd, lå på mellom 13 og 19 prosent. Nesten hver femte person (19 prosent) som ble siktet for drap og drapsforsøk i 1993, var en innvandrer.

Siktede innvandrere sjeldnere tiltalt enn siktede ellers

Når et lovbrudd er ferdig etterforsket og det er klart at en eller flere mistenkte skal siktes, har påtalemyndigheten en rekke måter å avgjøre saken på. Grovt sett kan vi si at saken kan

Tabell 4: Siktede i alt etter type lovbrudd. Andel innvandrere blant de siktede. Prosent

Type lovbrudd	Siktede i alt	Andel innvandrere. Prosent
Alle typer lovbrudd	69 984	7
All typer forbrytelser	24 307	6
Vinningsforbrytelser	13 352	6
Grovt tyveri	6 069	4
Simpelt tyveri	2 201	9
Butikktveri	708	17
Bedrageri og utroskap	1 571	8
Voldsforbrytelser	3 154	8
Vold mot offentlig tjenestemann	234	15
Legemsfor nærmelse	1 643	9
Legemsbeskadigelse	1 137	6
Drap og drapsforsøk	49	19
Sedelighetsforbrytelser	676	8
Voldtekt og voldtektsforsøk	104	17
Utuktig omgang med barn under 14 år	246	7
Andre forbrytelser	7 125	7
Narkotikaforbrytelse	3 141	7
Grov narkotikaforbrytelse	435	18
Skadeverk	1 563	4
Alle typer forseelser	45 677	7
Veitrafikkforseelser	27 516	6
Naskeri	5 185	17
Forseelser mot tolloven	1 490	12
Forseelser mot utlendingsloven	454	10

bli henlagt, den kan bli avgjort ved at siktede vedtar å betale et forelegg eller det kan bli reist tiltale mot siktede. Det siste vil si at saken kommer opp for en domstol, noe som i verste fall kan resultere i fengselsdom og soning. I 1993 fikk siktede innvandrere saken avsluttet på påtalenivå, dvs. uten domstolsbehandling, oftere enn siktede totalt. For alle lovbrudd sett under ett var andelen saker innstilt på tiltale 36 prosent for siktede inn-

vandrere og 49 prosent for siktede totalt. Den store forskjellen kan ha med type lovbrudd å gjøre, men vi finner tendensen også for de fleste enkelttyper av lovbrudd. For grovt tyveri, den vanligste typen forbrytelse, ble det reist tiltale mot 71 prosent av siktede innvandrere og mot 80 prosent for alle siktede. For simpelt tyveri ble 36 prosent av innvandrersiktede tiltalt mot 61 prosent av alle siktede. For den største gruppen forseelser, veitrafikkforseelser, var andelen tiltalte blant innvandrere og i befolkningen totalt henholdsvis 22 og 35 prosent.

Vedtatt forelegg var resultatet av 44 prosent av siktelsene mot innvandrere og av 36 prosent av siktelsene totalt. De øvrige sakene, altså 20 prosent av siktelsene mot innvandrere og 15 prosent av siktelsene totalt, ble henlagt. Vi finner samme mønster også når vi skiller mellom ulike typer lovbrudd.

For visse typer lovbrudd var forholdet det motsatte, idet det relativt oftere ble reist tiltale mot siktede innvandrere enn mot siktede totalt. Dette gjaldt i saker om sedelighetsforbrytelser og voldsforbrytelser og i saker om grov narkotikakriminalitet. Disse gruppene er imidlertid små og sammensatte hva lovbruddenes grovhet angår. Det er derfor vanskelig å sammenlikne siktede innvandrere og siktede i befolkningen totalt uten å gå ned på enkelttilfelle.

Innvandrere oftere frifunnet enn siktede ellers

Vi kan følge de fleste tiltalene fram til avsluttet domstolsbehandling. Domstolsbehandlingen resulterte oftere i frifinnelser av innvandrere enn av siktede totalt, i henholdsvis 5 og 3 prosent av sakene. Dette, sammen med det faktum at siktelsene mot innvandrere oftere avsluttes på påtalenivå, gjør det nærliggende å spørre

om innvandrere i større grad enn andre blir siktet uten at det kan framlegges tilstrekkelige bevis. En siktet får sannsynligvis lettere saken henlagt eller brakt ut av verden med et forelegg hvis påtalemyndigheten anser at bevisførselen kan bli problematisk.

Siktelser av uregistrerte utlendinger

Statistikk materialet for 1993 inneholdt 2 360 siktede som ifølge politiets opplysninger var utenlandske statsborgere, men som ikke var registrert som bosatte i Norge. Disse "uregistrerte utlendingene" utgjorde 3,4 prosent av alle siktede i 1993. Vi har ikke opplysninger om hvilket grunnlag de oppholdt seg i Norge på; om det var i embets medfør, som turist, som flyktning, eller om oppholdet var ulovlig. Det foreligger selvsagt heller ikke befolkningstall vi kan sammenlikne med slik at vi kan bedømme hvor kriminelt aktiv denne gruppen egentlig var. Siktelser av uregistrerte utlendinger var langt vanligere i de nordligste fylkene enn ellers i landet. I Finnmark var hver fjerde siktet en uregistrert utlending, mens dette gjaldt under 1 prosent i Oslo.

En av tre siktede, uregistrerte utlendinger kom fra Øst-Europa, noe som bare gjaldt femdelen av siktede inn-

vandrere. Kvinneandelen var lav, 6 prosent, og denne kategorien siktede var gjennomgående noe eldre enn siktede innvandrere.

Så mange som en tredel av de uregistrerte utlendingene var siktet for veitrafikkforseelser, noe som sannsynliggjør at det til dels dreide seg om turister. Turister var muligens også en del av den firedelen som hadde brutt tolloven, mens de som var siktet for brudd på fremmedloven og narkotikalovgivningen, henholdsvis 8 og 4 prosent, neppe var turister i vanlig forstand. Den siste tredelen var stort sett siktet for skadeverk, tyveri og annen vinningskriminalitet. Uregistrerte utlendinger ble sjelden siktet for volds- eller sedelighetskriminalitet, og i så fall for mindre grove forbrytelser.

I hele tre av fire tilfelle fikk siktede uregistrerte utlendinger saken avgjort med forelegg. Dette har ikke bare sammenheng med den høye andelen veitrafikksaker. For de fleste typer lovbrudd der forelegg er en mulig avgjørelsesmåte, ble dette i stor grad anvendt overfor denne gruppen siktede.

1. Sturla Falck ved Barnevernets Utviklingssenter gjør i boken Utlendinger og kriminalitet, som kom ut i 1992, en nærmere analyse av statistikk materialet over straffskyldige i 1990.

2. For om lag 1 500 av de siktede i 1993 var opplysningene så mangelfulle at det med de ressurser som står til rådighet, ikke har vært mulig å fastslå om de var norske eller utenlandske statsborgere. Disse er regnet som norske og uten innvandrerbakgrunn og utgjør 2 prosent av de siktede totalt.

3. Gruppen "andre med innvandrerbakgrunn" har også interesse i debatten om utlendinger og kriminalitet. Et unorsk utseende kan f.eks. være nok til å skape spente situasjoner som igjen utløser kriminalitet. Denne artikkelen er imidlertid ment å ta for seg innvandrere og uregistrerte utlendinger der utlendighetstilknøyning er relativt udiskutabel. Vi

nevner likevel at 2 900 siktede i 1993 tilhørte gruppen "andre med innvandringsbakgrunn". Dette var 4 prosent av alle siktede og 18 siktede pr. 1 000 med tilsvarende bakgrunn i befolkningen.

Ulla Haslund er førstekonsulent i Statistisk sentralbyrå, Seksjon for helse- og sosialstatistikk.

Tabell 5: Siktede uregistrerte utlendinger etter landbakgrunn

Landbakgrunn	I alt	Prosent
I alt	2 356	100
Andre nordiske land	707	30
Vest-Europa ellers, unntatt Tyrkia	315	13
Øst-Europa	819	35
Nord-Amerika og Oseania	21	1
Sør- og Mellom-Amerika, Asia, Afrika og Tyrkia	96	4
Utlandet, ikke spesifisert	398	17